

opusdei.org

„Na pragu smo Velikog tjedna“

Izvadak iz pisma blaženog
Alvara del Portilla upućenog
vjernicima Prelature 1. travnja
1993. godine.

20.03.2016.

Na pragu smo Velikog tjedna. Za nekoliko dana sudjelovat ćemo u liturgijskim obredima svečanog Vazmenog trodnevlja. Sudjelovat ćemo u posljednjim satima zemaljskoga života našega Gospodina Isusa Krista, kada se ponudio Vječnome Ocu kao Svećenik

i Žrtva Novoga saveza, zapečatiti
svojom krvlju pomirenje
čovječanstva s Bogom. To je drama
na koju se nikada nećemo naviknuti.
Nevin, natovaren manama grešnika,
Pravedan umire umjesto
nepravednih! Ipak, tragedija Velikog
tjedna izvor je neizmjerne radosti za
kršćane. *O sretne li krivice, koja je
zavrijedila takvog i tolikog
Otkupitelja!* [1] Crkva pjeva u
uskrsnom proglasu, koji se odnosi na
grieh naših praroditelja. Željeli
bismo reći isto o našim
svakodnevnim pogreškama, koje nas
vode da ispravimo naše živote te da
se s tugom rode ljubav i kajanje.

Moje kćeri i sinovi, tijekom
približavanja svetih dana nastojte
njegovati u svom srcu mnoga djela
zadovoljštine i tuge – tuge rođene iz
ljubavi. Tražite Božje oprostjenje za
svoje i grijehe svih ljudi. U svojim
mislama i željama, stavite sebe pored
Krista tijekom njegove gorke muke i

utješite ga svojim lijepim riječima, vjernim djelima, velikodušnim mrtvljenjem i pokorom, a povrh svega, ispunjavajući svoje dužnosti u svakom trenutku. Ako to učinite, možete biti sigurni da ćete pomoći Isusu nositi Križ: Križ koji je težak i ostat će težak zauvijek, na Kristovom mističnom Tijelu; i vi ćete biti suotkupitelji s njime. Sudjelovat ćete u slavi Uskrsnuća jer ćete trpjeti s njime. [2] I bit ćete ispunjeni radošću: radošću koju nitko i ništa ne može oduzeti. [3]

Moje kćeri i sinovi, nikada ne zaboravite da *gaudium cum pace*, radost i mir obećani od Boga, ako budemo vjerni, ne ovise o materijalnom blagostanju ili o tome da se stvari odvijaju kako mi želimo. Niti je to stvar dobrog zdravlja ili zemaljskog uspjeha. Takva sreća će u svakom slučaju biti kratkotrajna i nesigurna, a ono čemu mi težimo je vječno blaženstvo. Duboka radost

koja u potpunosti ispunjava dušu
proizlazi iz sjedinjenja s našim
Gospodinom. Sjeti se onih riječi
našeg voljenog Osnivača u jednom od
svojih posljednjih druženja: „Ako
želiš biti sretan, budi svet; ako želiš
biti sretniji, budi svetiji; ako želiš biti
vrlo sretan (čak i ovdje na zemlji),
budi vrlo svet.“ [4]

Moja kćeri, moj sine: recept je
dokazano jedan. Naš sveti
Utemeljitelj koji je pretrpio toliko za
Boga, bio je iznimno sretan na zemlji.
Ili, bolje rečeno, upravo zato što je
bio sjedinjen s Kristom na svetom
Križu (jer se svetost sastoji u
poistovjećivanju sebe s razapetim
Kristom) dobio je nagradu radosti i
mira.

Poslušajte što nam je povjerio u
meditaciji na Veliki petak 1960.
Podsjećajući kako je njegov život kao
kovačnica patnje, potaknuo nas je da
se ne bojimo boli ili sramote, da

stavimo na stranu svoj ponos. Kada Bog pozove nekoga da bude njegov, daje toj osobi osjetiti težinu Križa. Ne postavljajući sebe kao primjer, mogu vam reći da sam tijekom svog života pretrpio bol, gorčinu. No usred svega uvijek sam pronašao sreću, jer si, ti Gospodine, bio moj Šimun Cirenac.

„Odbaci strah od Križa, dijete moje! Kako možeš gledati Krista prikovanog tamo, a i dalje tražiti samo svoje vlastito zadovoljstvo? To nije način! Zar se ne sjećaš da učenik nije veći od učitelja?“ (usp *Mt 10-24*)

„Gospodine, još jednom obnavljamo naše prihvaćanje svega što asketska teologija naziva „iskušenje“, iako mi se ne sviđa ta riječ. Nisam imao ništa, ni godine, ni iskustvo, ni novac. Ponizio sam se. Bio sam...ništa, ništa! A nešto od te patnje prelilo se na one blizu mene. Godine su bile strašne, ali nikada nisam osjetio da sam nesretan. Gospodine, neka moja

djeca uče iz mog iskustva. Unatoč bijedi, nikad nisam postao ogorčen. Uvijek sam bio sretan. Sretan, unatoč suzama; sretan unatoč patnji. Hvala ti, Isuse! I oprosti mi što nisam više naučio iz lekcije.“ [5]

Razmišljajući o ovim riječima Našega Oca, dolazimo do jasnog zaključka: ne smijemo, ni pod kojim okolnostima, izgubiti nadnaravnu radost koja izvire iz nas jer smo Božja djeca. Ako to ikada izgubimo, trebamo odmah pribjeći molitvi i duhovnom vodstvu te napraviti dobar ispit savjesti, kako bismo mogli otkriti uzrok i primijeniti pravi lijek.

Istina je da radost može biti izgubljena zbog bolesti ili umora. Tada voditelji imaju ozbiljnu obavezu pomoći bratu ili sestri da se odmore te paziti na njih. Trebali bi biti na oprezu da nitko ne dođe do točke gdje je, zbog prekovremenog rada, nedostatka sna, iscrpljenosti ili

bilo kojeg razloga, njihov unutarnji život izložen negativnom djelovanju.

Kao što je naš Otac istaknuo, *s druge strane, gubitak veselja može voditi do astetskog uzroka*. Znete li koji je najčešći? Pretjerana briga za sebe, stalno razmišljanje o sebi. S obzirom kako smo svi nevažni, kako to, moja kćeri, moj sine da ponekad stavljate sebe u središte zbivanja? „Ako imamo neurednu ljubav,“ piše naš Otac, „naravno da ćemo biti tužni: toliko neuspjeha, toliko sitničavosti! Gledajući sebe tako bijedne dovoljno je da se rastužimo i obeshrabrimo. Ali ako volimo Boga iznad svega, i druge i sebe u Bogu i za Boga, toliko je razloga za radost!“ [6]

Takav je primjer postavio Učitelj, koji je dao svoj život za nas. Učinimo i mi isto, iz ljubavi prema njemu i svim muškarcima i ženama. Riješimo se bilo kakve osobne brige o tome što nam sprema dan. A ako brige i dalje

postoje, povjerimo se s potpunim pouzdanjem Presvetom Srcu Isusovom i Svetom Srcu naše Majke Marije i tako ćemo naći mir. Moje kćeri i sinovi, jedine stvari koje nas trebaju „zaokupiti“ ili bolje rečeno „okupirati“ tiču se Boga, Crkve, rada i duše. Zar ne shvaćate da na taj način možemo ljudski ići naprijed? Osim toga, samo tako ćemo uvijek biti ispunjeni *gaudium cum pace*, mirom i radošću, i privlačiti druge našem putu.

[1] Vazmeno bdijenje, *Praeconium paschale* .

[2] Usp *Rim* 08:18.

[3] Usp *Iv* 16:22.

[4] Sveti Josemaría, Druženje, 7 lipnja 1975.

[5] Sveti Josemaría, Meditacija, 15. travnja 1960.

[6] Sveti Josemaría, *Pismo*, 24. ožujka 1931, br. 25.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/na-pragu-smo-velikog-
tjedna/](https://opusdei.org/hr-hr/article/na-pragu-smo-velikog-tjedna/) (8.04.2026.)